

ע"פ 31388/10/19 - עלי כעביה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 31388-10-19 כעביה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 278240/2015

כבוד השופט איל באומגרט	בפני
עלי כעביה	המבקש
	נגד
מדינת ישראל	המשיבה

החלטה

1. לפני בקשה להארכת מועד להגשת ערעור (להלן: "הבקשה").

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום לבית המשפט לתעבורה בעכו בגדרי ת"ד 216-09-15. כתב האישום ייחס למבקש עבירות של נהיגה בקלות ראש, סטייה מנתיב בנסיבות מחמירות וחבלה של ממש. לאחר שמיעת ראיות הורשע המבקש בדין.

בגזר הדין השית בית משפט קמא על המבקש קנס בסך של 1,300 ₪ וכן פסילת רישיון למשך 3 חודשים בניכוי 60 ימי פסילה מנהלית.

3. המבקש ממאן להשלים עם גזר הדין והגיש את הבקשה ואת הודעת הערעור.

טענות המבקש;

4. לטענת המבקש, גזר הדין ניתן ביום 3.7.19; ביום 3.10.19 שהיה יום חמישי בשבוע והמועד האחרון להגשת ערעור, ניסה בא כוחו להגיש את הודעת הערעור באמצעות מערכת "נט המשפט". אולם נודע לבא כוחו במועד זה, כי אין אפשרות להגיש הודעת ערעור בתיקי תעבורה באמצעות "נט המשפט", וכי יש להגישה במזכירות בית המשפט.

5. לאור האמור, ובשים לב לעובדה שהמועד האמור "נפל" בסוף שבוע, כאשר יום א' הוא יום המנוחה של ב"כ המבקש, שב בא כוחו המבקש למשרדו ביום ב', ב"כ ואזי שלח את הודעת הערעור באמצעות דואר רשום, ביום

7.10.19.

טענות המשיבה;

6. האיחור בהגשת הודעת הערעור, אינו זניח, שכן מדובר באיחור של כשישה שבועות מהמועד האחרון שניתן היה להגיש הערעור.

הסברו של המבקש "אינו משכנע", שכן המבקש לא פירט מדוע השתהה בהגשת הערעור ולא הגישו במועד (8.9.19), מדוע בחר להגיש את הודעת הערעור לראשונה, רק ביום 3.10.19 וכן נמנע מלהסביר מדוע בחר בהגשת הודעת הערעור באמצעות דואר רשום ולא פיזית למזכירות בית המשפט.

בכל הנוגע לסיכויי הערעור, טוענת המשיבה כי אלה נמוכים ביותר. המבקש היה מיוצג בהליך שהתנהל בבית משפט קמא על ידי בא כוחו שמייצגו בהליך זה.

טענות המבקש כפי העולות מתשובתו;

7. לטענת המבקש, המשיבה נתפסה לכלל טעות, שכן ממועד מתן גזר הדין, חלה פגרת בית המשפט ולפיכך, טעתה בחישוב מניין הימים.

8. לעניין סיכויי הערעור, המבקש מפנה לתוכן הודעת הערעור.

דין והכרעה;

9. יש לציין, כי הצדדים נתנו הסכמתם כי תינתן החלטה ללא קיום דיון.

לאחר עיון בבקשה, בתגובה ובתשובה, מוחלט, כי דין הבקשה להידחות, מהנימוקים שיפורט להלן:

10. סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ") קובע כך:

"בית המשפט רשאי, לבקשת מערער, להרשות הגשת ערעור או בקשה לרשות ערעור לאחר שעברו התקופות האמורות בסעיפים 199 ו-200".

11. שורה של הלכות שבה וקבעה כי, בשונה מהליך אזרחי, אין צורך ב"טעמים מיוחדים" על מנת להיעתר לבקשה להארכת מועד בפלילים. הטעם לכך נעוץ בצורך ליתן שיקול דעת רחב לבית המשפט, שכן עסקינן בשאלת חפותו או אשמתו של אדם ובמידת עונשו. ככלל יטה בית משפט להתייחס לבקשת נאשם, בניגוד לבקשת המדינה, לקולא. גישה זו של בית משפט נובעת מהרצון לאפשר למי שהורשע בדין למצות את ההליכים בעניינו.

בד בבד, נקבע בהלכה הפסוקה כי אין משמעותה של גישה מקלה זו, כי בקשה להארכת מועד בהליכים פליליים תיעתר כדרך שגרה, שכן הכלל הוא עמידה במועדים. עוד למדנו, כי גם במקרים אלה על בית המשפט להתחשב בעקרון סופיות הדיון, להציב הגבול להימשכות הליכים שכן גם האינטרס הציבורי מחייב יציבות וודאות משפטית.

על כן, "אין ליתן אורכה להגשת ערעור או בקשת ערעור בפלילים, אלא בהתקיים טעם ממשי המניח את הדעת". ראו בש"א 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל, בש"פ 9023/09 מוחסין נ' מדינת ישראל, בש"פ 6907/11 קניין שפרעם נ' מדינת ישראל וע"פ 7754/06 ציפר נ' מדינת ישראל (פורסמו במאגרים).

כמו כן, נקבע, כי יש לתת את הדעת לשיקולים שלהלן: משך האיחור בהגשת הערעור או הבקשה; האינטרס הציבורי בהכרעה בהליך; חשיבות הזכויות העלולות להיפגע מאי מתן הארכה; ועוד. ראו בעניין זה בשפ 8197/13 טל אמסלם נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים).

לאמור יש להוסיף, כי בבש"פ דוד צדקה נ' עיריית באר שבע (פורסם במאגרים) נפסק:

"כידוע, סיכויים לכאוריים נמוכים של ההליך העיקרי - לצד העדרו של טעם מספק לאיחור - יכולים להוביל לדחיית של בקשה להארכת מועד. ודוק, חולשת סיכוייו של ההליך העיקרי אינה שיקול שאין בלתו, ואפשר שקיומו של טעם מספק לאיחור בהגשת ההליך - ובכלל זה נימוקים של צדק - יהיו בנסיבות מתאימות בעל משקל עדיף המטה את הכף לטובת היעדרות לבקשה (ראו בעניין זה והשוו: בש"א 2802/10 פרפרה נ' קופת חולים מאוחדת (לא פורסם, 3.8.2010))."

6. בעניינו, טענות המבקש לפיהן, התברר לו (ביום 3.10.19) כי לא ניתן להגיש הודעת ערעור על גזר דין תעבורה, במערכת "נט המשפט", אינה יכולה לשמש בנסיבות דנן, כ"טעם ממשי המניח את הדעת", והמצדיק סטייה מהכלל לפיו יש לקיים את המועדים הקבועים בדין.

לטענת המבקש, המועד האחרון להגשת הודעת הערעור הוא 3.10.19. מנגד, המשיבה טוענת, כי הבקשה הוגשה באיחור של כ-6 שבועות.

בעניין זה, יש לקבל את עמדת המבקש לעניין המועד האחרון להגשת הודעת הערעור, שכן, גזר הדין ניתן ביום 3.7.19 ובשים לב לפגרת בית המשפט, הרי שהמועד האחרון הוא 3.10.19.

עם זאת, כבר נפסק כי "בעל דין המבקש לנצל התקופה העומדת לרשותו עד תום, ולפעול ביום האחרון ממש, נוטל על עצמו סיכון שיחול שיבוש או שתקרה תקלה, שאינם מצדיקים הארכת המועד, ועליו לשאת בתוצאות סיכון זה". ראו ע"ע 52190-03-12 אשריאל מסעוד עטיה נ' מועצה דתית אילת (פורסם במאגרים).

במקרה זה, ההמתנה ל'רגע האחרון' היא סיכון שהמבקש נטל על עצמו.

נוסף על כך, המבקש לא נתן הסבר המניח את הדעת מדוע חיכה עד למועד האחרון (יום חמישי בשבוע), לצורך הגשת הודעת הערעור.

אומנם, אין מצופה מב"כ המבקש לעבוד ביום המנוחה שלו, אולם, בנסיבות שאירעו, ככל שהוא יודע כי יום ראשון הוא יום המנוחה ולא יוכל להגיש הערעור, כשהמועד להגשה חלף, מצופה היה כי לא יגיש את הבקשה באמצעות דואר רשום, אלא באופן פיזי במזכירות בית המשפט (לכל המאוחר ביום 7.10.19).

אשר על כן, לא ניתן לראות בטענה בדבר העדר האפשרות להגיש הערעור במערכת "נט המשפט" כ"טעם מיוחד" לאיחור בהגשת הערעור.

לא זו אף זו, מצופה היה, כי בשים לב לעובדה שהמועד להגשת הערעור חלף, כי ב"כ המבקש ישלח מכתב למשיבה ויעדכנה כי יש בדעתו להגיש ערעור על גזר הדין וזאת על מנת שאינטרס ההסתמכות של המשיבה לא יבנה.

המבקש לא פעל כאמור לעיל, ובחר, על אף העובדה שמועד הגשת הערעור חלף, לשלוח את ההודעה והבקשה בדואר רשום, ויש לראות בכך בלבד טעם המצדיק דחיית הבקשה.

7. בכל הנוגע לסיכויי הערעור, לא ניתן להתעלם מהעובדה שאלה אינם מובהקים, וזאת בשים לב לעובדה לפיה, פסק הדין ניתן לאחר שמיעת הראיות, ולאחר שבית משפט קמא התרשם מהמבקש באופן בלתי אמצעי.

8. ממכלול הנימוקים כאמור לעיל, מוחלט כי דין הבקשה להידחות.

ניתנה היום, ט' חשוון תש"פ, 07 נובמבר 2019, בהעדר
הצדדים.